

РЕШЕНИЕ

№ 3951

гр. София, 11.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 31.05.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Теодора Георгиева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3963** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С решение № 42151 от 18.02.2019г., постановено по н. а. х. дело № 18054/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-886/ 21.09.2018г., издадено от В. С., определен на основание чл.10, ал.5 ЗКФН с решение на Комисията за финансов надзор по протокол № 68/ 21.08.201 г. за заместващ заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което спрямо Застрахователно дружество [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение по чл.20, ал.2 от Наредба № 49/16.10.2014 г. на КФН за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът твърди, че не е извършил вмененото му нарушение. Поддържа, че не е извършено в условията на повторност, че правната му квалификация е некоректна, че съставянето на процесния АУАН е в нарушение на чл.34 ЗАНН. Счита също, че КФН е действала извън

законовата си компетентност, поради което издадените акт и наказателно постановление са нищожни. Позовава се и на чл.28 ЗАНН.

Ответникът, административно-наказващият орган, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на касационната жалба в писмен отговор и в съдебно заседание.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за правилност на обжалваното решение.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС на 20.02.2018 г. А. П. П. е подал до ЗД [фирма] уведомление за настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са настъпили щети по лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“, ДК [рег.номер на МПС]. Образувана е щета № [ЕГН] от 20.02.2018г. С доклад № 181000497001 от 27.02.2018г. е определено застрахователно обезщетение по претенцията в размер на 340,16 лв., което е изплатено на 03.05.2018г. По повод постъпила в КФН жалба е извършена проверка, при която е установено, че обезщетението не е определено съгласно изискванията на Методика за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на следните параметри: несъответствие на калкулираното количество допълнителни материали за боядисване със заложените в чл.14 от Методиката разходни норми за автомобили клас „В“; не са начислени разходи за ползване на бояджийска камера съобразно т.5.2 от Приложение № 5 на Методиката. При така установеното бил съставен АУАН за нарушение на чл.20, ал 2 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

В АУАН липсва повдигнато фактическо и юридическо обвинение за повторност.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от застрахователя нарушение. НП е издадено от компетентен орган, в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно.

Настоящият състав на АССГ е давал израз на позицията, че не е в унисон с принципните правила на административнонаказателното производство, едва при издаването на наказателното постановление да се сочи за първи път нов факт с правно

значение, при това известен още към времето на образуването на административнонаказателното производство на органите на последното, явяващ се квалифициращ на самото деяние, наред с което обуславящ и по-тежка наказуемост от гледна точка на осъществения състав на административно нарушение, а именно, че се касае за "повторно нарушение" по смисъла на § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби към КЗ – така реш. по к н а х дело № 10271/2015г. В практиката на АССГ като касационна инстанция преимуществено се застъпва тезата, че "повторността" не е квалифициращ белег на деянието, а единствено има отношение към определянето на санкцията за извършено административно нарушение. Настоящият съдебен състав преценява да съобрази това преобладаващо разбиране с цел уеднаквяване практиката на АССГ.

Неоснователни са възраженията на касатора за неправилна правна квалификация на нарушението. Нормата на чл.20, ал.2 от Наредба № 49/2014 г. на КФН постановява, че обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства съгласно приложения № 1 – 6 от Наредба № 24/2006 г. на КФН за задължителното застраховане по чл.249, ал.1 и 2 от КЗ (отм.) и за Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства. Съгласно чл.504, ал.1 КЗ КФН приема наредба за условията и реда за извършване на задължителното застраховане по застраховките "Гражданска отговорност" на автомобилистите и "Злополука" на пътниците и реда за тяхното отчитане. Наредба № 49/2014 г. е приета с Решение № 149-Н/16.10.2014 г. на КФН на основание чл.255, чл.259, ал.4 и чл.273, ал.2 КЗ (отм.) и е приложима на основание § 29 от ПЗР на КЗ вр. чл.504, ал.1 КЗ.

Датата на нарушението чл.20, ал.2 от Наредба № 49/2014 г. на КФН е правилно определена. Това е датата, на която застрахователят е изготвил доклад по претенцията – 27.02.2018г., с който размерът на застрахователното обезщетение е бил неправилно определен в разрез с изискванията на Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

При оплаквания във връзка с изплатеното обезщетение увреденото лице може да се обърне към гражданския съд на основание неизпълнение сключения договор за застраховка, но отделно от това КФН като осъществяваща контрол на застрахователната дейност следи за спазването на административното задължение на застрахователя да се съобразява с нормативно определените изисквания. Предвид това е неоснователно твърдението на касатора, че КФН се намесва в частноправни отношения.

Неоснователно е и оплакването на касатора за нарушаване на срока по чл.34, ал.1, изр.2 ЗАНН. Извършването на нарушението е установено въз основа на изискани от застрахователя писмени доказателства, представени от него в КФН с писмо вх. № 91-02-638/ 30.05.2018г. и вх. № 91-02-638/ 18.06.2018г. Именно от 18.06.2018 г., когато са представени всички относими към конкретния случай доказателства, започва да тече срокът по чл.34 ЗАНН за съставяне на АУАН. В случая той е съставен в тримесечния срок по чл.34, ал.1 ЗАНН, а НП – в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 ЗАНН.

Неоснователен е и доводът, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена

опасност, като се съобрази характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. 1 от АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 42151 от 18.02.2019 г., постановено по н. а. х. дело № 18054/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: